


350. Feltámadt a mi életünk


Debrecen, 1774.

em em C am D hm em C
em am hm G D em




Fel - tá - madt a mi é - le - tünk, Ví - gan mél - tó é - ne - kel - nünk,
 E szent na - pon is ál - da - nunk, An - gya - lok - kal őt i - mád - nunk,

am H -7 em em /G A
A/C# A H7 em em am



Úr Krisz - tust dí - csér - nünk, Mert őt ma - gasz - tal - ják
 Mint U - run - kat, fél - nünk,

hm C hm am H7 em
C D7 G em H7 em



nap, hold s é - gi se - re - gek, A meny - nye - i szen - tek.

2. A földben minden gyökerek, Fáknak bimbói terjednek, Mezők megzöldülnek, ∴:
 Ég madarai zengenek, Fákon vígan énekelnek, Szárnyukon repdesnek;
 Minden illatozó fűvek gyönyörködtetnek, Dícséretre intnek.

3. Mert feltámadt ő igazán, Angyala jelenté nyilván Koporsónak jobbján; ∴:
 Tanítványival vígadván Megjelent Galileában, Pétert vígasztalván:
 Örvendj te, ki voltál gyakran bűnért sírásban, Alázatosságban.

4. Dícséret a nagy Istennek, Életet ki nyert népének, A bűnös embernek, ∴:
 Őt részeltetvén egeknek, Gyönyörúségében minden Lakóhelyeinek;
 Lelki javaival népét meglátogatja, Megtérését várja.

Pécselyi Király Imre, †1641 körül.

